

A Fővárosi Ítéltábla a Reichardt Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Reichardt Csilla ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (uo.) II. rendű, ifj. III.rendű felperes neve (uo.) III. rendű felpereseknek - dr. Koppány Tibor ügyvéd (fél címe 1) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen közös tulajdon megszüntetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2015. július 23. napján kelt 27.P.20.771/2014/22. számú ítélete ellen az I-III. rendű felperesek részéről 23. sorszám alatt előterjesztett és 25. sorszám alatt megindokolt, valamint az alperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és 15 napos teljesítési határidőt szab az alperes részére, hogy megfizessen

- az I. rendű felperes részére 1.170.000 forintot és ebből 750.000 forintnak 2009. április 20. napjától, 420.000 forintnak pedig 2015. január 1. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatát;

- a II-III. rendű felperesek részére személyenként 250.000 forintot és ezen összeg 2009. április 20. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatát.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes 2015. augusztus 1. napjától kezdődően az I. rendű felperesnek köteles megfizetni a havi 30.000 forint használati díjat.

Kötelezi az alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg együttesen az I-III. rendű felpereseknek 40.000 (Negyvenezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Az I-III. rendű felperesek által le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint, valamint az alperes által le nem rótt 148.800 (Egyszáznegyvennyolcezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az ítélezés alapjául szolgáló tényállás szerint a ... szám alatt lévő ... helyrajzi számú (perbeli) családi házas ingatlan 42/90 hányadának a tulajdonosa az I. rendű felperes, míg a II-III. rendű felperesek és az alperes az ingatlan személyenkénti 16/90 hányadának a tulajdonosai; mindhármuk tulajdoni hányadát az I. rendű felperes özvegyi haszonélvezeti joga terheli....né - az I. rendű felperes házastársa, a II-III. rendű felperesek és az alperes édesanyja - 2006. december 9. napján elhunyt. Halálát követően a II. rendű felperes 1.500.000 forintot talált a ruhái között. Ezt az összeget a felek a hagyatéki eljárásban nem jelentették be, a pénzből síremléket szerettek volna állítani az örökhagyó részére. Úgy állapodtak meg, hogy átmenetileg az I. rendű alperes bankszámláján helyezik el a pénzt. A megtalált pénzből az I. rendű alperes 2006. december 20. napján 1.470.000 forintot fizetett be a bankszámlájára.né halálát követően az I. rendű felperes és az alperes között megromlott a családi kapcsolat, ezért az I. rendű felperes elköltözött az ingatlanból, de a kertet azóta is használja. Az I. rendű felperes elköltözése óta kizárólag az alperes lakik a családi házban, a kertben üvegházakat létesített, és kaktusz termesztéssel foglalkozik. A beszerzett szakértői vélemény szerint az ingatlanon lévő lakóház egészének a használati díja havi 30.000 forint.

Az I-III. rendű felperesek keresetükben a perbeli ingatlan közös tulajdonának a megszüntetését kérték elsődlegesen alperesi megváltással, másodlagosan árverés útján. Ezen felül kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest az örökhagyó halála után megtalált 1.500.000 forint kiadására. Az alperes nem ellenezte a közös tulajdon megszüntetését, vállalta az I-III. rendű felperesek tulajdoni hányadának a megváltását, de tagadta, hogy az örökhagyónál pénzt találtak, ezért az 1.500.000 forint kiadására irányuló keresetnek az elutasítását kérte. Az elsőfokú bíróság 27.P.21.6714/2009/49. számú ítéletével elrendelte a közös tulajdon megszüntetését, és az I-III. rendű felperesek tulajdoni hányadát megfelelő ellenérték fejében az alperes tulajdonába adta, továbbá kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I-III. rendű felpereseknek összesen 1.500.000 forintot. A Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.914/2012/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A Kúria Pfv.I.20.773/2013/10. számú végzésével hatályon kívül helyezte a jogerős ítéletet, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Meghagyta, hogy a megismételt eljárásban a bíróság vizsgálja az alperes teljesítő képességét, és annak függvényében válassza meg a közös tulajdon megszüntetésének a legmegfelelőbb módját. E mellett arra is rámutatott, hogy az 1.500.000 forint elszámolásával kapcsolatban nem állnak rendelkezésre a megalapozott döntéshez szükséges adatok, ezért e tekintetében ismét meg kell hallgatni a feleket, és további bizonyításra van szükség a tényállás felderítéséhez.

A megismételt eljárásban az I-III. rendű felperesek fenntartották a közös tulajdon megszüntetésére irányuló keresetet azzal, hogy az alperes teljesítőképességének a hiánya esetén az I. rendű felperes kívánja megváltani az alperes tulajdoni hányadát. Az I. rendű felperes felemelte a keresetét, és módosított kérelme szerint 2014. június 1. napjától kezdődően havi 30.420 forint többlethasználati díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest azzal, hogy annak lejárt összegét beszámítja az általa fizetendő megváltási árba. Az I-III. rendű felperesek

fenntartották az 1.500.000 forint kiadására irányuló keresetet is, ebből az összegből az I. rendű felperes 750.000 forint, a II-III. rendű felperesek személyenként 250.000 forint és ezen összegek 2007. november 14. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére tartottak igényt.

Az alperes a közös tulajdon megszüntetését nem ellenezte, de a megismételt eljárásban már nem vállalta az I-III. rendű felperesek tulajdoni hányadának a megváltását, mivel nem rendelkezik teljesítő képességgel. Erre figyelemmel árverési értékesítés útján kérte a közös tulajdon megszüntetését. Az ezt meghaladó kereset tekintetében ellenkérelme az elutasításra irányult. Továbbra is tagadta, hogy 1.500.000 forintot találtak volna az örökhagyó holmija között, és azt is kétségbe vonta, hogy erre nézve létrejött volna bármiféle családi megállapodás. Álláspontja szerint a többlethasználati díj iránti keresetnek nincsen jogalapja, mivel nem akadályozza az I. rendű felperest abban, hogy visszaköltözzék a családi házba.

Az elsőfokú bíróság ítéletével árverési értékesítés útján elrendelte a perbeli ingatlan közös tulajdonának a megszüntetését; a legkisebb árverési vételárat 10.550.000 forintban határozta meg, amelyből az I. rendű felperest 4.097.630 forint, a II-III. rendű felpereseket személyenként 1.450.485 forint, míg az alperest 3.551.400 forint illeti meg azzal, hogy ennél magasabb árverési vételár esetén a befolyó összeget a tulajdoni hányadok arányában kell megosztani a felek között. Kötelezte az alperest, hogy - a közös tulajdon megszüntetésével összefüggő elszámolással egyidejűleg - fizessen meg: az I. rendű felperesnek 1.170.000 forintot és 750.000 forintnak 2007. november 14. napjától, 420.000 forintnak 2015. január 1. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, továbbá 2015. augusztus 1. napjától havi 30.000 forint használati díjat; a II-III. rendű felpereseknek személyenként 250.000 forintot, ezen összegek 2007. november 14. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatával. Ezt meghaladóan elutasította a keresetet, és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 55.000 forint, a II-III. rendű felpereseknek pedig személyenként 15.000 forint perköltséget. Az I. rendű felperest 185.000 forint, az alperest 200.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte az állam javára, az I-II. rendű felpereseket személyenként 80.000 forint az alperest 38.650 forint állam által előlegezett költség megfizetésére kötelezte a bírósági gazdasági hivatal felhívására.

Döntésének jogi indokolása szerint a társtulajdonosok teljesítőképességének a hiányában a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 148. § (3) bekezdése alapján árverés útján rendelte el a perbeli ingatlan közös tulajdonának a megszüntetését. A legkisebb árverési vételárat az ingatlan forgalmi értékével egyezően állapította meg, melynek felosztásakor - a tulajdoni hányadoktól eltérően - az I. rendű felperes javára számolta el az őt illető haszonélvezeti jog értékét, míg az alperes javára az általa létesített üvegháznak és beruházásainak az értékét. Mivel a közös tulajdon tényleges megszüntetésével egyidejűleg a feleknek el kell számolniuk egymással, ezért ezen elszámolás keretében kötelezte az alperest további pénztartozásai teljesítésére. Kifejtette, hogy az alperes bankszámlakivonata alátámasztotta az I-II. rendű felperesek következetes

előadását, miszerint az örökhagyó halála után 1.500.000 forint megtakarított pénzt találtak a ruhája zsebében, amelyről úgy állapodtak meg, hogy azt síremlék állítás céljából átmenetileg elhelyezik az alperes folyószámláján. Az alperes ugyan tagadta a talált pénz meglétét, és az arra vonatkozó megállapodás létrejöttét, de azt nem igazolta, hogy 2006. december 20. napján milyen forrásból fizetett be a bankszámlájára 1.470.000 forintot. A folyószámla adatai nem igazolták, hogy korábban lett volna ilyen összegű megtakarítása, a későbbiekben pedig csak kivétel és folyószámlák közötti átvezetések történtek, így nem volt valószínűsíthető, hogy az alperes saját jövedelméből helyezte el az 1.470.000 forintot a bankszámláján. A megtalált 1.500.000 forintot az I. rendű felperes és elhunyt felesége közös megtakarításának minősítette, így házastársi vagyontöredék jogcímén annak fele illeti meg az I. rendű felperest, míg a másik fele része egyenlő arányban oszlik meg a törvényes örökösök között, ezért az alperesnek személyenként 250.000 forintot kell megfizetnie a II-III. rendű felpereseknek. Az alperes személyes előadása alapján arra a megállapításra jutott, hogy lényegében az egész lakást belakja, annak ellenére, hogy állandó jelleggel csak egy szobát használ, hiszen a többi helyiségen szükségképpen át kell járnia. A lakóház adottságainál fogva nem alkalmas az osztott használatra, különös tekintettel arra, hogy az I. rendű felperes és az alperes között megromlott a családi kapcsolat. A lakás kizárólagos használata alapján 2014. július 1-től kezdődően kötelezte az alperest havi 30.000 forint használati díj megfizetésére az özvegyi haszonélvezeti joggal rendelkező I. rendű felperes javára [rég. Ptk. 157. § (1), (2) bekezdései]. Az ítélethezatalig lejárt 420.000 forint összegű többéltáshasználati díjat a középarányos időponttól növelte meg a rég. Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott törvényes mértékű késedelmi kamatokkal. A közös tulajdon megszüntetésére irányuló keresethez kapcsolódóan az általános szabályt alkalmazva, úgy rendelkezett a perki költség viseléséről, hogy a készkiadások megosztása mellett mindegyik fél viseli a saját költségét. A készpénz és a használati díj megfizetésére irányuló keresettel kapcsolatban a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztés alperest kötelezte az I-III. rendű felperesek perrel felmerült költségeinek a megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I-III. rendű felperesek és az alperes egyaránt fellebbezést jelentett be.

Az I-III. rendű felperesek az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatását kérték akként, hogy a bíróság 15 napos teljesítési határidőt szabjon az alperes részére pénzfizetési kötelezettségei teljesítésére, és kötelezze a teljes perki költség viselésére. Álláspontjuk szerint a házastársi közös vagyontöredék, illetve a hagyatékba tartozó pénz kiadása, valamint a használati díj megfizetése nem köthető az ingatlan közös tulajdonának a megszüntetéséhez, így súlyosan méltánytalan velük szemben, ha azt csak egy bizonytalan idejű, jövőbeli sikeres árverés esetén kellene megtérítenie az alperesnek. Vélekedésük szerint az alperes magatartása vezetett a per elhúzódásához, mivel semmiféle együttműködést és hajlandóságot nem tanúsított a megegyezésre és a közös tulajdon megszüntetésére. Ennélfogva valamennyi kereseti kérelemhez kapcsolódóan perki költség fizetési kötelezettség terheli.

Az alperes fellebbezése ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatására és a készpénz, valamint a használati díj megfizetése iránti kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a ténymegállapításra, hogy az örökhagyó halála után 1.500.000 forintot találtak a ruhájában eldugva. Rámutatott, hogy e tekintetben ellentmondásos volt a felperesek személyes előadása, mivel először úgy nyilatkoztak, hogy az örökhagyó elmondta, hová rejti el a pénzt, a későbbiekben pedig azt adták elő, hogy véletlenül találták meg az egyik kabátja zsebében. Vitatta, hogy az örökhagyó jövedelmi és vagyoni viszonyai lehetővé tettek ilyen nagy összeg megtakarítását különösen úgy, hogy az mindannyiuk előtt titokban maradhatott volna. Ezzel szemben hangsúlyozta: a betételhelyezést megelőző bankszámlaforgalma alátámasztja, hogy saját vagyonából is összegyűjthetett ilyen összegű megtakarítást, de az elsőfokú bíróság a betétet megelőző pénzforgalmat nem vizsgálta. Ez arra utal, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítatlanság hiányát nem a bizonyítási kötelezettséggel terhelt I-III. rendű felperesek hátrányára értékelte, hanem bizonyítékok nélkül, preconcepció alapján állapította meg a valótlan tényállást. Hangsúlyozta, hogy a felperesek késedelmi kamat követelése mindenképpen alaptalan, hiszen a pénz visszakövetelésének az időpontját sem bizonyították. Vitatta az I. rendű felperes használati díj követelésének a jogalapját, hangsúlyozva, hogy az I. rendű felperes saját elhatározásából hagyta el a felépítményt, ahová annak ellenére sem költözik vissza, hogy erre lehetősége lenne.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedtek a közös tulajdon megszüntetésére vonatkozó rendelkezései, ezeket a rendelkezéseket a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata nem érintette [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az I-III. rendű felperesek fellebbezése részben megalapozott, míg az alperes fellebbezése túlnyomó részben megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, arra alapított érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla a per főtárgya tekintetében egyetértett, de nem osztotta a teljesítési határidőre és az 1.500.000 forinthez járuló késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontja tekintetében kialakított álláspontját, ezért döntését - a következőkben kifejtésre kerülő indokok alapján - részben megváltoztatta.

A fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira figyelemmel a Fővárosi Ítéltáblának két kereseti kérelmet érintően arról kellett döntenie, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan bírálta-e el az 1.500.000 forint kiadására és a többlethasználati díj megfizetésére irányuló keresetet. A Kúria új eljárásra adott iránymutatását szem előtt tartva az elsőfokú bíróság ismételten meghallgatta az I-II. rendű felpereseket az 1.500.000 forint megtalálásával kapcsolatos körülményekre vonatkozóan. E mellett lehetőséget biztosított a feleknek további bizonyítékaik előterjesztésére, egyidejűleg tájékoztatva őket a bizonyítási kötelezettség tartalmáról. A felek további bizonyítással nem éltek, ezért az elsőfokú bíróságnak a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kellett meghoznia a döntését. Az alperes kétségbe vonta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a bizonyítékokat, ezért a Fővárosi Ítéltáblának

azt kellett megvizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság betartotta-e a Pp. 206. § (1) bekezdésének a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó szabályát.

Az I-III. rendű felperesek személyes előadása valóban nem volt teljesen egybehangzó az 1.500.000 forint megtalálására vonatkozóan, de nyilatkozataik között nem feszült olyan ellentmondás, amely megdöntötte volna szavahihetőségüket. Az I. rendű felperes a keresetlevélben is következetesen azt állította, hogy a megtalált készpénz „az örökösöket” illeti meg, de azt nem osztották meg egymás között. Ennek elmaradásáért az alperest okolta, aki - akkori megfogalmazása szerint - tudta nélkül rakta be a pénzt a saját bankszámlájára, majd a visszaadását azzal tagadta meg, hogy úgy sem tudja bizonyítani a pénz meglétét. Az I. rendű felperes tényelőadása tehát azt támasztja alá, hogy az alperesi bankszámlára befizetett pénz visszaadásának a megtagadása vezetett a perindításhoz, az I. rendű felperes ennek a követelésének kívánt érvényt szerezni a keresetlevél benyújtásával.

Először a 2010. június 2-ai folytatólagos tárgyaláson hallgatták meg az I-II. rendű felpereseket a pénz megtalálásra vonatkozóan, az akkor tett nyilatkozataik teljes összhangban álltak egymással. Az I. rendű felperes előadta: tudott róla, hogy volt a feleségének megtakarítása, amit a II. rendű felperes talált meg, ezért ő tudja elmondani, hogyan került elő, és azt is, hogy mit beszélt meg a pénzzel kapcsolatban az alperessel. A II. rendű felperes megerősítette, hogy az édesanyja még az életében elmondta neki, hogy hová tette a pénzt, és annak megtalálása után abban maradtak az alperessel, hogy azt átmenetileg a saját számlájára helyezi el (27.P.21.671/2009/15. számú jegyzőkönyv). A megismételt eljárásban az I-II. rendű felperesek ismét úgy nyilatkoztak, hogy az örökhagyó maga tájékoztatta a II. rendű felperest arról, hogy melyik kabátja zsebébe tette a pénzt (27.P.20.771/2014/6. számú jegyzőkönyv). Ezek a nyilatkozatok azt tükrözik, hogy - az alperes fellebbezési érvelésétől eltérően - az I-II. rendű felperesek nem változtatták meg a pénz megtalálásra vonatkozó tényelőadásukat.

Az alperes álláspontja szerint az is cáfolja a pénz meglétét, hogy édesanyja nem rendelkezett olyan jövedelemmel, amely forrást biztosíthatott volna 1.500.000 forint megtakarítására. Ezzel szemben azt állította, hogy - édesanyjától eltérően - ő rendszeres jövedelemmel rendelkezett, amely elegendő fedezetet nyújtott az ingatlanon végzett beruházások költségeire, és e mellett még lehetősége nyílt pénzmegtakarításra is, és a korábban összegyűjtött pénzét fizette be édesanyja halálát követően 10 nappal a bankszámlájára. Ezt az állítását azonban az alperes felhívás ellenére sem bizonyította, holott az elsőfokú bíróság tájékoztatta: őt terheli annak bizonyítása, hogy a befizetés időszakában honnan és miből volt bevétele (27.P.20.771/2014/6. számú jegyzőkönyv). A felhívás ellenére az alperes csak általánosságban nyilatkozott arról, hogy a mezőgazdasági vállalkozásából tett szert a bevételekre, de a bevételei nagyságára nem csatolt okirati bizonyítékot. Egyéb bizonyíték nélkül, önmagában az alperes személyes előadása alapján nem lehet azt bizonyított tényként kezelni, hogy a mezőgazdasági termelésből olyan jövedelemre tett szert, amelyből a beruházások költségein felül 1.500.000 forint pénzmegtakarítást is össze tudott gyűjteni.

Az alperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vonta vizsgálat alá a 2006. december 20-ai befizetést megelőző bankszámla forgalmát, holott az bizonyította volna a korábbi időszakból származó megtakarítását. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítási kötelezettség e tekintetben is az alperest terhelte, de az alperes nem szolgáltatott a korábbi bankszámlaforgalmáról adatot, és a bankszámlaforgalom felderítése érdekében a számlavezető bankjának a megkeresését sem indítványozta. Ebben a helyzetben az elsőfokú bíróság kizárólag a rendelkezésre álló bankszámlakivonatot vonhatta a mérlegelés körébe, amely azt bizonyítja, hogy az alperes csupán egyetlen alkalommal fizetett be készpénzt a számlájára, mégpedig 2006. december 20. napján 1.470.000 forintot. Ezt a banki bizonylattal igazolt tényt összevetve az I-II. rendű felperesek személyes előadásával az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes az örökhagyó holmijában fellelt készpénzt helyezte el a bankszámláján. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során nem vétett hibát, így nincsen ok a felülmérlegelésre, és ennek eredményeként az ítélezés alapjául szolgáló tényállás megváltoztatására. A kifejtettek szerint az 1.500.000 forint kiadására irányuló kereset ténybeli alapja fennáll, a jogalap fennállását pedig az alperes a fellebbezésben nem vitatta, így az elsőfokú bíróság helytállóan kötelezte az alperest az 1.500.000 forintnak a felpereseket megillető részének a megfizetésére.

Arra viszont alappal hivatkozott az alperes, hogy az I-III. rendű felperesek dátum szerint nem határozták meg azt az időpontot, amikor visszakövetelték tőle a bankszámláján elhelyezett pénzt. E mellett az I-III. rendű felperesek nem bizonyították, hogy olyan tartalmú megállapodást kötöttek az alperessel, amelyből megállapítható a pénz visszafizetés esedékességének a dátuma. Az kétségtelen, hogy a keresetlevél benyújtásával az I-III. rendű felperesek érvényesítették az 1.500.000 forint kiadására irányuló igényüket, melyből következően a tőkeköveteléshez járuló késedelmi kamatra is csak ettől az időponttól tarthatnak igényt [régi Ptk. 301. § (1) bekezdés]. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla - a fellebbezési tárgyaláson tett alperesi nyilatkozatnak megfelelően - a keresetlevél benyújtásának az időpontjától kötelezte az alperest, hogy az I. rendű felperesnek járó 750.000 forint, valamint a II-III. rendű felpereseknek járó személyenkénti 250.000 forint után 2009. április 20. napjától kezdődően fizessen késedelmi kamatot.

Az elsőfokú bíróság arra sem adott megfelelő magyarázatot, hogy miért tért el a Pp. 217. § (1) bekezdésében meghatározott 15 napos teljesítési határidő alkalmazásától. Mivel erre az eltérésre nem volt indok, a Fővárosi Ítéltábla - az I-III. rendű felperesi fellebbezésnek helyt adva - 15 napos határidőt szabott az alperes részére a pénzfizetési kötelezettsége teljesítésére.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított többlethasználati díj összegét nem vitatta, de azt kétségbe vonta, hogy ennek a követelésnek fennáll a jogalapja. Okfejtését azonban tévesen a közös tulajdon használatára vonatkozó szabályokra alapította, holott az I. rendű felperes az őt megillető özvegyi haszonélvezeti joga alapján lépett fel a többlethasználati díj iránti követeléssel. A régi Ptk. 157. § (1) bekezdése szerint haszonélvezeti jogánál fogva a jogosult a más személy tulajdonában álló dolgot birtokában tarthatja, használhatja és

hasznait szedheti. Ez azt jelenti, hogy haszonélvezőként az I. rendű felperes használati joga megelőzi az alperes tulajdonjogából eredő használati jogát, vagyis az I. rendű felperes nem köteles a tulajdoni hányadával arányos használati jogot biztosítani az ingatlan társtulajdonosának. Ebből következően nincsen ügydöntő jelentősége annak, hogy az alperes vélekedése szerint ő és az I. rendű felperes egymás között megosztva is használhatnák a lakóházat. Jelenleg az alperes használja és tartja birtokban az I. rendű felperes haszonélvezeti jogával terhelt épületet, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan kötelezte többlethasználati díj fizetésre. Az elsőfokú bíróság ítéletének a meghozataláig lejárt 420.000 forint összegű többlethasználati díj megfizetésére a Fővárosi Ítéltábla - az előzőekben már kifejtett indokok alapján - ugyancsak 15 napos határidőt szabott, ugyanakkor nem érintette a tőkéhez járuló kamat elsőfokú bíróság által meghatározott mértékét és a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját.

A Fővárosi Ítéltábla nem látta indokoltnak az elsőfokú bíróság ítélete perköltség viselését szabályozó rendelkezéseinek a megváltoztatását. A közös tulajdon megszüntetése tekintetében az ellenérdekű felek perben tanúsított magatartása nem adott alapot attól a főszabálytól való eltérésre, hogy a készkiadások megosztása mellett mindegyik fél maga viseli a saját költségét, ezért e tekintetben a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság leírási hibát vétett a többlethasználati díjra jogosult peres fél megjelölésekor. Ennek a hibának az orvoslása végett pontosította a többlethasználati díj megfizetésére vonatkozó rendelkezés megfogalmazását. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és - a rendelkező részben foglaltak szerint - 15 napos teljesítési határidőt szabott az alperes részére pénzfizetési kötelezettségei, és módosította kamatfizetési kötelezettsége kezdő időpontját, míg egyebekben - a rendelkező rész megfogalmazásának a pontosítása mellett - helybenhagyta azt.

A fellebbezés tekintetében az alperes pervesztessége a nagyobb arányú, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében ehhez az arányhoz igazodóan köteles megtéríteni az I-III. rendű felperesek részére a jogi képviselőjük ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségeiket. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint a (3), (5) és a (6) bekezdései alapján a tényleges ügyvédi tevékenységre figyelemmel mérlegeléssel állapította meg.

A felek teljes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2015. január 13.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s. k.
bíró